

BEN H. WINTERS

ULTIMUL POLIȚIST

Respect pentru... „Intriga este solidă și surprinzătoare... Ben H. Winters
dă dovadă de măiestrie în construirea detaliilor.”

Slate

„Iubesc această carte. Am stat trează până la șapte dimineața ca s-o citesc, pentru că nu mă puteam opri. Plină de întorsături de situație captivante, de personaje atrăgătoare și încărcată de o frumusețe tristă, *Ultimul polițist* este o comoară.”

Audrey Curtis,
San Francisco Book Review

„Ben H. Winters țese o poveste minunată, creând în același timp personaje unice, în concordanță cu presiunile sociale în permanentă schimbare...”

New York Journal of Books

„Aceasta este o carte care pune întrebări esențiale cu privire la civilizația umană, relațiile din cadrul comunității, disperare și speranță. Dar nu oferă răspunsuri arogante sau superficiale.”

Michael Ann Dobbs, *io9*

„Pentru Winters, frumusețea constă mai ales în detalii și mai puțin în macabru central.”

Kirkus Reviews

„Extraordinară, genială, surprinzătoare și, având în vedere circumstanțele, ciudat de optimistă.”

Mystery Scene Magazine

BEN H. WINTERS

ULTIMUL POLIȚIST

traducere din limba engleză
de Dan Doboș

Colecție coordonată de Horia Nicola Ursu

Redactor: Diana Marin-Caea

Tehnoredactor: Sinziana Dumitrache, Ionuț Pastoriu

Coperta: Alexandru Daș

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

WINTERS, BEN H.

Ultimul polițist / Ben H. Winters; trad. de Dan Doboș, –

București : Paladin, 2015

ISBN 978-606-93846-0-2

I. Doboș, Dan (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Ben H. Winters

The Last Policeman

Copyright © 2012 by Ben H. Winters.

All rights reserved.

First published in English by Quirk Books, Philadelphia, Pennsylvania.

© Editura Paladin, 2015, pentru prezenta ediție

Editura Paladin este un imprint al Grupului Editorial Art.

Respect pentru oameni și cărți

*Lui Andrew Winters,
din neamul Winters din Concord*

Respect pentru oameni și cărți

„Chiar și pentru Voltaire, raționalistul suprem, un suicid pur rațional era ceva anormal și ușor grotesc, precum o comedă sau o oaie cu două capete.“

A. ALVAREZ, *Zeul sălbatic: un studiu al suicidului*

„ Vine-un tren încetișor,

Vine-ncetișor

De dincolo de curbă.“

BOB DYLAN, *Slow Train*

Respect pentru oameni și cărți

PARTEA ÎNTÂI

Orașul spânzuraților

Marți, 20 martie

Ascensie dreaptă 19 02 54.4

Declinație -34 11 39

Elongație 78.0

delta 3.195 UA

Respect pentru oameni și cărți

1

Mă uit la agentul de asigurări, iar el se zgâiește la mine cu ochi reci și cenușii ascunși în spatele unor ochelari cu ramă demodată de baga și mă chinuie un sentiment îngrozitor, dar și mobilizator, fiindcă, pe legea mea, totul e adevărat, iar eu nu știu dacă sunt pregătit. Chiar nu știu.

Îmi mijesc ochii, mă liniștesc, mă concentrez din nou asupra lui și mă rotesc puțin ca să văd mai bine: ochii de după ochelari, bărbia slab conturată și fruntea cu început de chelie, cureaua îngustă și neagră strânsă sub mandibulă.

E adevărat. Așa o fi? Nu știu.

Trag adânc aer în piept, impunându-mi să mă concentrez, alungându-mi din minte tot ceea ce n-are legătură cu acel cadavru, ignorând imaginea pardoselii murdare și sunetul muzicii rock-and-roll ce se revarsă din boxele ieftine atârinate de tavan.

Mirosul mă ucide pur și simplu, e o duhoare pătrunzătoare și profund neplăcută, ca aceea a unui grajd de cai prin care ai împrăștiat ulei de la cartofii prăjiți. O mulțime de alte treburi sunt încă făcute cu eficiență și sânguință, dar curățenia de după ora închiderii în băile din fast-food-uri nu se numără printre acestea. Tocmai de aceea agentul de asigurări prăbușit între toaletă și peretele vopsit într-un verde mohorât rămăsese aici timp de câteva ore înainte să dea peste el ofițerul Michelson, care voia să meargă la baie.

Respect p Michelson îl raportase drept un caz de tip 10-54S, bineînțeles, ceea ce și părea a fi. Dacă-am învățat ceva în ultimele câteva luni – o chestie pe care ajunsese să-mi acceptăm cu toții – este că sinucigașii care aleg spânzurătoare ajung doar rareori să atârne de vreo lustră sau de vreo grindă din acoperiș, așa, ca-n filme. Dacă sunt serioși – și astăzi toată lumea e cât se poate de serioasă –, sinucigașii se folosesc de clanța unei uși sau de vreun cuier ori, așa cum pare să fie în cazul agentului de asigurări, de un mâner orizontal, precum acelea care ajută persoanele cu handicap să se ridice de pe scaunul toaletei. Apoi se apleacă pur și simplu înainte, lăsând propria greutate să strângă nodul și să le blocheze căile respiratorii.

Cobor și eu capul, chinuindu-mă să-mi țin echilibrul în tentativa de a găsi cea mai bună modalitate prin care să împart spațiul îngust al cabinei cu agentul de asigurări, fără să cad sau să-mi las amprente peste tot. Am mai avut nouă cazuri asemănătoare în cele trei luni și jumătate de când lucrez ca detectiv, dar tot nu mă pot obișnui cu ceea ce face moartea prin asfixiere din chipul unei persoane: ochii se holbează, ca de pe urma unei spaime adânci, și sunt brăzdați cu vinișoare subțiri și roșii, ca o pânză de păianjen; limba, împinsă afară, atârnă într-o parte; buzele devin umflate și vineții spre margini.

Închid ochii, mi-i frec cu dosul palmelor și apoi privesc din nou, încercând să-mi dau seama cum arăta agentul de asigurări când era viu. Nu fusese frumos, iar asta se putea vedea imediat. Fața îi era palidă și proporțiile erau un pic aiurea: bărbia era prea mică, nasul prea mare, iar ochii din spatele lentilelor groase arătau aproape ca niște mărgele.

Respect p Se părea că agentul de asigurări se sinucisese cu o curea lungă și neagră. Fixase un capăt de mânerul din perete, iar pe celălalt îl transformase într-un laț care acum i se înfigea sălbatic în mărul lui Adam.

— Salut, puștiule. Cine-i amicul?

— Peter Anthony Zell, răspund eu încetișor, privind peste umăr la Dotseth, care a deschis ușa cabinei și stă acolo rânjind, cu un fular ecosez șmecher la gât și o ceașcă aburdindă de cafea de la McDonald's în mână.

— Bărbat caucazian. Treizeci și opt de ani. Lucra în asigurări.

— Și... lasă-mă să ghicesc, zice Dotseth. A fost mâncat de rechini. O, stai așa, e sinucidere! E cu adevărat sinucidere?

— Așa se pare.

— Sunt șocat! Șocat!

Denny Dotseth este adjunctul procurorului general, un vlăjgan cu păr argintiu și o față lată, veselă.

— O, îmi pare rău, Hank, adaugă Dotseth. Voiai și tu o cafea din asta?

— Nu, mulțumesc, domnule.

Îl informez pe Dotseth despre ceea ce am aflat examinând portofelul din imitație de piele neagră pe care l-am găsit în buzunarul de la spate al pantalonilor victimei. Zell era angajat al unei companii numite Merrimack Viață și Incendii, cu birouri în clădirea Water West, din Piața Eagle. Câteva bilete de cinema rupte, toate datând din ultimele trei luni, trădează gustul omului pentru aventurile adolescente: noua serie din *Stăpânul inelelor*, două pelicule inspirate din serialul SF *Licăriri îndepărtate* și chestia aia, *DC-contra-Marvel*, de la cinematograful IMAX din Hooksett. Nici

Respectu urmă de familie, nu există nicio fotografie în portofel. Optzeci și cinci de dolari în bancnote de cinci și de zece. Și mai e și-un carnet de conducere care are înscrisă pe el o adresă din oraș: strada Matthew, South Concord.

— A, sigur, știu zona. Sunt niște case micuțe pe strada aceea. Rolly Lewis stă și el pe-acolo.

— ...Și a fost bătut.

— Rolly?

— Victima. Uite!

Mă întorc spre fața diformă a agentului de asigurări și-i arăt câteva puncte îngălbenite pe obrazul drept. Cineva i-a tras una, tare de tot.

— O, da. Așa este.

Dotseth cască și soarbe din cafea. De mai multă vreme, regulamentul din New Hampshire prevedea ca, atunci când era descoperit un cadavru, să fie întodeauna chemat cineva de la biroul procurorului-șef, așa încât dacă e vorba cumva despre crimă, acuzarea să poată lua cazul de la zero. La mijlocul lui ianuarie, această prevedere a fost însă abrogată de legislativul local, care a considerat-o dificil de aplicat în condițiile recentelor evenimente, după ce Dotseth și colegii săi fuseseră obligați să bântuie în lungul și-n latul întregului stat, adunându-se ca niște ciori la locurile unde se petrecuseră niște crime care nu erau deloc crime. Acum, de când prevederea fusese anulată, era la latitudinea polițistului care investiga cazul dacă să cheme un procuror la un 10-54S. Eu de obicei îl chem.

— Și ce altceva mai e nou, tinere? mă întreabă Dotseth. Mai joci *racquetball*?

— N-am jucat niciodată așa ceva, domnule, îi spun fără să-i dau prea multă atenție, concentrându-mă în continuare asupra cadavrului din fața mea.

— Nu? Atunci oare la cine mă gândeam?

Îmi ating ușor bărbia cu degetul arătător, de mai multe ori. Zell a fost scund – probabil un metru șaptezeci –, bondoc, cu talia groasă. Pe legea mea, îmi zic, ceva nu-i în regulă cu cadavrul ăsta, cu acest presupus suicid. Încerc să-mi dau seama ce anume nu era în regulă.

— N-are telefon, murmur eu.

— Poftim?

— Portofelul e aici, la fel și cheile, dar n-are telefon mobil.

— Pun pariu că l-a aruncat, zice Dotseth și ridică din umeri. Beth tocmai a scăpat de-al ei. Semnalul a început să fie atât de prost încât s-a gândit să scape cât mai repede de drăcia aia.

— Bine, bine, murmur eu privind încă la Zell. Și n-avem nici scrisoarea.

— Ce?

— Nu e nicio scrisoare de adio.

— A, da? Întreabă el și mai ridică din umeri încă o dată. Probabil că o s-o găsească un prieten. Sau poate șeful lui, adaugă zâmbind și golindu-și paharul de cafea. Țștia lasă cu toții scrisori. Deși, trebuie să fii de acord, explicațiile nu prea mai sunt necesare, nu-i așa?

— Da, domnule, zic eu, trecându-mi mâna peste mustață. Aveți dreptate.

Săptămâna trecută, la Kathmandu, o mie de pelerini din toată Asia de Sud-Est s-au aruncat într-un rug imens, iar călugării au cântat într-un cerc în jurul lor, după care

Respectiv au sărit și ei în flăcări. În Europa centrală se vând DVD-uri cu sfaturi practice: *Cum să te dai la fund cu pietre în buzunare*, *Cum să prepari un amestec de barbiturice în chiuveță*. În America, în zona orașelor Kansas City, St. Louis și Des Moines, la modă sunt armele de foc, iar sinucide-rile implică un glonț în țeastă.

Dintr-un motiv necunoscut, Concord, din New Hampshire, a devenit Orașul Spânzuraților. Am găsit cadavre peste tot: în closete, în barăci, în subsolurile clădirilor neterminate. Vinerea trecută, proprietarul unui magazin de mobilă a avut o tentativă în stil mare. A încercat să se spânzure legându-și cordonul halatului de baie de jgheabul de la ștreășina casei, dar acesta a cedat, iar el s-a prăbușit pe peluză, încă în viață, dar cu mâinile și picioarele rupte.

— Oricum, e o tragedie, conchide Dotseth indiferent. Fiecare caz în parte e o tragedie.

Aruncă o privire rapidă spre ceasul de la mână; e gata s-o șteargă. Eu sunt încă ghemuit la pământ, privind cu ochii mijiți cadavrul agentului de asigurări. Pentru ultima zi petrecută pe Pământ, Peter Zell a ales un costum maroniu mototolit și o cămașă de un bleu-pal. Șosetele par să se potrivească una cu alta – sunt ambele maro, dar nu-s pereche, una e mai închisă la culoare decât cealaltă; amândouă au elasticul lărgit, alunecând spre călcâie. Cureaua din jurul gâtului, pe care dr. Fenton o va numi „ligatură”, este însă o frumusețe: piele neagră, strălucitoare, cu literele B&R gravate pe o cataramă aurie.

— Domnule detectiv! Alo! spune Dotseth, iar eu privesc în sus către el și clipesc des. Mai ai ceva să-mi spui?

— Nu, domnule, mulțumesc.

— În regulă. A fost o plăcere, ca întotdeauna, tinere.

Respect pentru omul care a murit așa! — Doar că... stați așa!

— Pardon?

Mă ridic și-mi întorc fața către el.

— Deci... Am de gând să omor pe cineva.

Fac o pauză, iar Dotseth așteaptă amuzat, cu o răbdare cumva exagerată.

— Așa, și?

— Și locuiesc într-un timp și-ntr-un loc în care oamenii se sinucid peste tot. În stânga și-n dreapta. E Orașul Spânzuraților.

— OK.

— Și atunci, planul meu n-ar fi să-mi omor victima și apoi să aranjez ca totul să pară o sinucidere?

— Se poate.

— E posibil, nu-i așa?

— Da. E posibil. Dar în cazul ăsta? zice Dotseth arătând vesel cu degetul spre cadavru. Asta-i o sinucidere.

Îmi face cu ochiul, deschide ușa de la toaleta bărbaților și mă lasă singur cu Peter Zell.

— Deci? Care-i treaba? Așteptăm camionul de la măcelărie sau spintecăm noi porcul ăsta?

Îi întorc ofițerului Michelson o privire dură și dezaprobatoare. Urăsc felul fals și morbid în care trăncăneala asta ar trebui să-l facă să pară un dur – „camionul de la măcelărie“, și „porcul“, și toate chestiile astea –, iar Ritchie Michelson știe că nu-mi place și tocmai de aceea mi se adresează în felul ăsta. A așteptat la ușa toaletei bărbaților, păzind scena crimei, în teorie, și mâncând un sandvici cu ou învelit în celofan galben, din care i s-au scurs pe cămașa uniformei câteva picături de ulei.

— Haide, Michelson, a murit un om.

— Îmi pare rău, Lungilă.

Nu mă înnebunesc nici după porecla asta, iar Ritchie știe și acest lucru.

— Cineva de la biroul doctorului Fenton va fi aici în mai puțin de o oră, spun eu, iar Michelson dă aprobator din cap și își duce pumnul la gură ca să mascheze un râgâit.

— Și ai de gând să dai cazul ăsta lui Fenton?

Mototolește ambalajul sandviciului și îl aruncă în coșul de gunoi.

— Credeam că nu se mai ocupă de sinucideri.

— E la latitudinea detectivului, îi zic, iar în cazul ăsta mie mi se pare că se impune o autopsie.

— O, serios?

— Serios.

Nu-i pasă. În tot timpul ăsta însă, Trish McConnell își vede de treaba ei. E o femeie scundă, dar viguroasă, cu părul împletit într-o coadă ce îi iese prin partea din spate a șepcii de polițist, iar acum se află în cealaltă parte a restaurantului. A prins câțiva adolescenți, pe care i-a încolțit lângă dozatorul de sucuri. Ia declarații. Carnetul de notițe e în mână, pixul zboară pe deasupra foilor, iar ea anticipează și îndeplinește instrucțiunile superiorilor. Îmi place McConnell.

— Știi și eu ce să spun? zice Michelson vorbind degeaba, doar ca să mă scoată din sărite. De la centru ni s-a zis să nu pierdem prea multă vreme cu astfel de cazuri.

— Știi asta.

— Stabilitatea comunității și continuitatea, asta e treaba noastră.

— Da.